

Livet

Delat 2:a-pris i klassen gymnasieungdomar, av Anna Söderlund.

Den springer. Vinden blåser in i ögonen och får tårarna att rinna. Under den flyger den torra marken bakåt. Det enda den tänker är bort, jag måste bort. Snabbare springer den vinden sussar i öronen. Öronen lutar bakåt och huvudet framåt för att komma fram fortare. Den tänker på det som hände för att den skulle hamna i den här situationen. Dum duma jag. Solen steker på och värmen reflekteras på den redan varma marken. Dens syn blir borrar på grund av värmen. Längre fram syns enstaka träd som kommer närmre och närma. Varför, varför tyckte jag att det var en sådan bra idé, orden flyger inom huvudet på den. Hjärtat bultar hårt i bröstet på den, känns som om den kommer att explodera. Men den kan inte stanna. Nej för den tyckte det var en bra idé att gå ifrån flocken helt ensam. Den hade ingen att skylla ifrån sig på för det var dens fel.

Den hör flåsandet bakom sig, hör hur de mjuka tassarna slår mot marken. Den märker att farten börjar att sakta. Det är då den vet att den aldrig kommer att dia från sin mamma igen. Förstå att detta är sista gången den kommer att känna värmen av solen på den tunna pälsen eller känna den kokheta marken under hovarna igen. Aldrig springa med sina syskon. Flåsandet kommer närmre. Den känner andedräkten av den varma munnen bakom sig. Vet att snart kommer den aldrig mer tänka eller göra dumma beslut igen. På något sätt ger det en lättnad, att veta att den inte kommer att behöva oroa sig om att hitta mat eller vatten någon mer. Eller att allt vara på spänn och alert för kommande fiender.

Den börjar känna hur de sista krafterna tar slut. Hur andetagen är mer ansträngda, i huvudet har den kommit att acceptera vad som kommer att hända inom det närmaste sekunderna. Och helt plötsligt är den inte rädd längre. Det här är konsekvenserna för mitt misstag å det är okej tänker den, medan den känner klorna ta tag i baken på den och bir nerdragen mot marken. För även om den inte finns i morgon vet den att jorden kommer att fortsätta att snurra. Solen kommer att fortsätta att byta plats med månen. Fåglarna kommer fortfarande att sjunga. Andetagen kommer ut mer som hostningar med blod i då den det stora kattedjuret biter tag i naken på den. Det håller på att svartna framför ögonen på den. Men även den vet att det inte är länge kvar, men ändå finns det ingen rädsla. Och snart släpper den ut sitt sista andetag och dens själ försvinner från denna värld.

Och så är det jag, som bara flaxar med vingarna här ovan. Och kollar ner på det som händer. Jag tänker på att det är så här livet funkar och ingenting kommer bryta cykeln. Men det är okej för jag vet att det är naturligt och någons död kan mena att någon annan lever. Jag flaxar ner på en gren och för söker njuta så mycket jag bara kan av det jag kan för att någon dag kommer jag vara den där antilopen.